

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ الطَّاهِرِينَ

سَيِّمَا إِمَامَ زَمَانِنَا حُجَّةَ اللَّهِ فِي الْأَرْضِينَ

بررسی و پاسخ به برخی شبهات مطرح:

شبهه اول: غدیر به عنوان یکی از بزرگترین اعیاد اسلامی است؛ ما می خواهیم ریشه یابی کنیم تا ببینیم همان طوری که بعضی از نواصب می گویند: «این یک عید من در آوردی است؟» یا نه، ریشه دینی و مذهبی دارد؟

شبهه دوم: مساله روز عید غدیر روزه گرفتن برابر است با شصت سال روزه. آیا این با روایات مطابقت دارد؟

شبهه سوم: آیا ممکن است که این همه آدم در غدیر باشند و بعد فراموش کنند یا مخالفت کنند؟

پاسخ شبهه اول:

در باب عید بودن این روز، کسانی امثال **مقریزی** در **الْحُطَّط** و حتی امثال **ذهبی** ادعا می کنند «**أَوَّلُ مَا عُرِفَ فِي الْإِسْلَامِ بِالْعِرَاقِ**» اولین باری که در اسلام غدیر به عنوان روز عید اعلام شد، «**أَيَّامٌ مُعَرَّاةٌ الدَّوْلَةَ**» بویهیان (آل بویه) «**فَأَنَّهُ أَحَدُهُ**» معزالدوله غدیر را به عنوان عید احداث کرد. یعنی چه احداث کرد؟ یعنی قبلاً نبوده. چه سالی؟ «**سَنَةٌ إِفْتَتِحَ وَ خَمْسِينَ وَ ثَلَاثَ مِئَةٍ**» سال ۳۵۲ اولین باری بود که در اسلام غدیر به عنوان عید مطرح شد. می گوید چون ایشان این کار را کرد، «**فَأَتَّخَذَهُ الشَّيْعَةُ مِنْ حَيْثُ بُدِيَ عِيدًا**» شیعه ها از آن سال این را به عنوان عید مطرح کردند.

مأخذ: المواعظ والاعتبار بذكر الخطط و الآثار ج ۲ ص ۲۵۵

آیا واقعیت این است؟ البته دست بویهیان درد نکند، از فرصت به دست آمده مثل صفویان خوب استفاده کردند. صفویان خیلی اشتباهات داشتند ولی برای جا انداختن مذهب، الحق و الانصاف کوتاهی نکردند. همین کاروانسراهایی که در مسیرتان تا مشهد، عراق، کربلا، نجف می بینید که هزار کاروانسرا است را برای زوار احداث کرده اند. درد و بلایشان بخورد به جان وهابی ها که زوار امام حسین علیه السلام را منفجر می کنند و می کشند. صفویان حتی برای مرکب ها و علوفه مرکب های زوار امام حسین علیه السلام جا درست کرده بودند و این از خدا بی خبرها مرکب ها و ماشین های زوار را با خود زوار منفجر می کنند. ولی صفویان بنیانگذار مذهب نبودند، مروج مذهب بودند. اشتباه نشود! نمی خواهم بگویم معصوم بودند، نه، خیلی اشتباهات داشتند. بویهیان هم همینطور، به وجود آورنده این روز به عنوان عید نبودند، مروج این روز بودند.

آقای مقریزی تو می گویی ۳۵۲، من برایت نصی از مسعودی می آورم. مسعودی کی فوت شده است؟ سال ۳۴۶، یعنی ۶ سال قبل از تاریخی که این آقا می گوید. ببینید آقای مسعودی که شش سال قبل از این تاریخ فوت شده است، چه می گوید: «**و وُلِدَ عَلِيٌّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَ شَيْعَتُهُ يُعَظَّمُونَ هَذَا الْيَوْمَ**» فرزندان علی علیه السلام و شیعیان علی علیه السلام در طول تاریخ این روز را بزرگ می شمردند. یعنی این روز را عید داشتند. تو می گویی بویهیان ۳۵۲، مسعودی که ۶ سال قبل از این تاریخ فوت شده چه می گوید؟ می گوید: روش شیعه و روش ابناء علی بن ابیطالب علیه السلام این بود که این روز را عید می گرفتند.

فرات بن ابراهیم صاحب تفسیر **فرات**، از علمای قرن ۳ از امام جعفر صادق علیه السلام از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله وسلم نقل می کند که فرمودند:

«يَوْمَ غَدِيرِ حُمِّ أَفْضَلِ أَعْيَادِ أُمَّتِي»

بحار الأنوار، ج ۹۷، ص ۱۱۰

عجب! تو می گویی که آل بویه این روز را در سال ۳۵۲ یعنی قرن ۴ به عنوان عید اعلام کردند، در حالی که وفات آقای فرات کوفی که این حدیث را از امام صادق علیه السلام از پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم نقل می کند، در قرن ۳ یعنی ۱۰۰ سال قبل بوده و می گوید که نه تنها روز غدیر عید است بلکه «أَفْضَلُ أَعْيَادِ أُمَّتِي» افضل اعیاد امت محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و سلم است.

با اینها چکار کنیم که بر نمی تابند؟! همین آقای که الحمدلله دعا در حقیقت زود مستجاب شد و سنگ به مغز سرش خورد و کارش را یک جا ساخت، در به در دنبال پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم می گشت که این چه کاری بود تو کردی. خودش را به مدینه رساند، در حالی که جمعیت دور پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم حلقه زده بودند، با عصبانیت و با تمام بی ادبی و بی احترامی از پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم نام برد و گفت: یا محمد! این کارها چیست که انجام می دهی؟ به ما گفتید شهادتین بگوئید، ما گفتیم، نماز خواندیم، روزه گرفتیم، زکات دادیم، حج رفتیم. کافی نبود که دست علی علیه السلام را گرفتی و **فضلته علينا** و چیزی گفتی که یعنی علی علیه السلام از ما بالاتر است و **قُلْتُ مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ**، این از طرف توست یا از طرف خدا؟ بیچاره مگر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم از پیش خود هم می تواند حرفی بزند؟! از پیش خود گفته باشد پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم است؟ و خدا فرموده: «**مَنْ يَطْعُ الرِّسُولَ فَقَدْ اطَاعَ اللَّهَ**» ولی پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: «**وَالَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ**» از جانب من نیست، از جانب خداست. این شخص از مولا نفرت و تعصب داشت چرا که پدرش به وسیله امیرالمؤمنین علیه السلام سیلی خورده و به خاک مذلت کشانده شده است، نمی تواند تحمل کند و می گوید: خدایا اگر این حرف از جانب توست، سنگی بنداز که مرا بکشد و نابود کند.

حالا به او بگوئید: «که فرض کن من کنت مولا نسبت به فرد دیگری بود، آیا همین طور موضع می گرفتی؟»

علی بن ابی طالب علیه السلام روز جمعه ای که مصادف بود با روز عید غدیر خطبه جمعه خواندند، اولاً آن روز خیلی زودتر از همیشه چند ساعت مانده به ظهر ایشان به منبر رفتند و خطبه خواندند. ای کاش این خطبه را مطالعه می کردید. مفصل آن در بحار آمده و در آن هم به جمعه و هم به غدیر اشاره می کند. یک قسمت از صحبت امیرالمؤمنین علیه السلام این است:

«ثُمَّ انَّ اللَّهَ تَعَالَى جَمَعَ لَكُمْ مَعْشَرَ الْمُؤْمِنِينَ فِي هَذَا الْيَوْمِ عِيدِينَ عَظِيمِينَ كَبِيرِينَ»

ای مؤمنین! خدا امروز برای شما دو عید بزرگ قرار داده است

و بعد تفصیل می دهند. عید جمعه و عید غدیر. با وجود تمام این ها مقریزی می گوید: از سال ۳۵۲ آن هم توسط آل بویه بوده است. چشم هایت را می بندی و حرف می زنی، بعداً هم می گویی که من محقق و عالم و علامه هستم. خطبه مفصل است و مصادر و منابع زیادی دارد. به **مصباح المتهجد** مراجعه کنید. در **بحار ۹۴، صفحه ۱۱۴** تفصیل خطبه را نقل می کند.
باز **فرات** از امام صادق علیه السلام نقل می کند:

عَنْ فِرَاتِ بْنِ أَحْنَفٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) قَالَ: قُلْتُ: [لَهُ] جُعِلَتْ فِدَاكَ لِلْمُسْلِمِينَ عِيدٌ أَفْضَلُ مِنَ الْفِطْرِ وَالْأَضْحَى وَ يَوْمِ الْجُمُعَةِ وَ يَوْمِ عَرَفَةَ؟ قَالَ: فَقَالَ: لِي نَعْمَ أَفْضَلُهَا وَأَعْظَمُهَا وَ أَشْرَفُهَا عِنْدَ اللَّهِ مَنْزِلَةٌ وَ هُوَ الْيَوْمُ الَّذِي أَكْمَلَ اللَّهُ فِيهِ الدِّينَ وَ أَنْزَلَ عَلَى نَبِيِّهِ الْيَوْمِ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَ أَنْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَ رَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا» قَالَ قُلْتُ وَ أَيُّ يَوْمٍ هُوَ قَالَ فَقَالَ لِي إِنَّ أَنْبِيَاءَ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَانُوا إِذَا أَرَادَ أَحَدُهُمْ أَنْ يَغْتَدِيَ الْوَصِيَّةَ وَ الْإِمَامَةَ لِلْوَصِيِّ مِنْ بَعْدِهِ

فَعَلَّ ذَلِكَ جَعَلُوا ذَلِكَ الْيَوْمَ عِيدًا وَإِنَّهُ الْيَوْمَ الَّذِي نَصَبَ فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ صَ عَلِيًّا لِلنَّاسِ عِلْمًا وَأُنزِلَ فِيهِ مَا أُنزِلَ وَ كَمَلَّ [أَكْمَلَ] فِيهِ الدِّينَ وَ تَمَّتْ فِيهِ النِّعْمَةُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ

گفتم: فدایت کردم؛ برای مسلمانان عیدی هست که از عید فطر و قربان و روز جمعه و روز عرفه أفضل باشد؟ حضرت فرمود: آری! أفضل اعیاد و أعظم اعیاد و أشرف اعیاد، در نزد خداوند از جهت قدر و منزلت روزی است که خداوند در آن روز دین را کامل نمود و بر پیامبرش محمد صلی الله علیه و آله و سلم این آیه را فرستاد: «الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا». من گفتم آن روز، چه روزی است. حضرت فرمود: انبیاء بنی اسرائیل رویه‌شان این طور بود که چون می‌خواست یکی از آن‌ها عقد وصیت و امامت را برای کسی بعد از خودش ببندد و این کار را انجام می‌داد، آن روز را «عید» می‌گرفتند و بنابراین أفضل اعیاد، روزی است که در آن رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم را به عنوان امام نصف کرد و در آن روز نازل کرد آن چه را نازل کرد و در آن روز دین کامل شد و نعمت بر مؤمنان تمام شد.

تفسیر فرات صفحه ۱۱۷

باز کافی شریف از امام صادق علیه السلام نقل می‌کند: «**إِنَّهُ أَعْتَابَ يَوْمَ الْغَدِيرِ عِيدًا**» امام صادق علیه السلام از غدیر به عنوان عید تعبیر کردند.

باز در روایت بعدی که روایت عجیبی است، امام صادق علیه السلام فرمودند: «**إِنَّ الْأَنْبِيَاءَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ كَانَتْ تَأْمُرُ الْأَوْصِيَاءَ بِالْيَوْمِ الَّذِي يُقَامُ فِيهِ الْوَصِيَّةُ أَنْ يَتَّخِذَ عِيدًا**» یعنی آن روزی که پیامبری از انبیا مأمور می‌شد که یک نفر را به عنوان وصی خودش قرار دهد، این روز نبی دستور می‌داد که آن روز را عید اعلام کنند. پس قضیه عید غدیر و اعلام آن روز به عنوان عید، سنتی از قبل از اسلام بود و از بین انبیا، هر نبی که وصی تعیین می‌کرد، آن روز را عید اعلام می‌کرد. این کجا و هر حرف مقربزی کجا که یک سیاستمداری در ۳۵۲ آن روز را عید اعلام کرده و شیعیان هم پیروی کردند. این طوری نیست. ریشه دار است و ما بر خودمان باید تأسف بخوریم. البته ما الان قدردان هستیم، تقدیر می‌کنیم که مطرح می‌شود.

ولی بلاد، بلاد علی ابن ابیطالب علیه السلام است از شمال تا جنوب. از شرق تا غرب. هر مسجدش اشهد ان علیا ولی الله است. این بلاد باید همانطوری که عاشورا را به عزا به پا می‌کند، باید غدیر را هم، همسنگ عاشورا برگزار کند. آن حزن است و این شادی است اما باید همسنگ برگزار شود. من واقعا تأسف می‌خورم که عقب هستیم. بله نسبت به صفر الحمدلله جلو رفتیم، اما نسبت به صد خیلی عقب هستیم. من در جلسات عرض کردم: هزار و صد سال قبل، با بی امکاناتی که نه حکومت داشتیم و نه دولتی که از ما حمایت کند و نه امکانات مالی، در عین حال روز عید غدیر از هر کوی و برزن جمعیت بیرون می‌زد و از هر طرف به طرف میدان مرکزی شهر می‌رفتند و آنجا نماز عید غدیر می‌خواندند. حکومت دست سلفی‌ها بود، جریان حنابله (حنبلی‌ها) حاکم بود. مساجد و بازارهای ما را می‌سوزاندند. می‌ریختند در مدارس علمیه طلبه‌ها را می‌کشتند. در عین حال مگر شیعه عقب نشینی کرد؟ یک قدم عقب نشینی نکرد. صلوات خدا بر آن شیعه، شما هم صلوات بفرستید. (اللهم صل علی محمد و آل محمد و عجل فرجهم) البته اثبات شیء، نفی ما ادا نمی‌کند. صلوات خدا بر شیعه علی در هر دوره ای (اللهم صل علی محمد و آل محمد و عجل فرجهم).

چندتا شاهد برایتان بیاورم که شیعه‌های قبل از ما خیلی جلوتر بودند:

شرح تبصره، جلد دو صفحه ۲۰۱. تبصره مال علامه حلی است که صدتا شرح دارد: یکی از شروح، شرح آقای **ضیاءالدین عراقی** است. ایشان در کتابش این جمله را دارد «**صلى المفيد هذه الصلاة الغدير في ميدان بغداد به الوف من الناس**». شیخ مفید نماز عید غدیر را برای عده زیادی، هزاران نفر خواند. صد نفر و دویست نفر هم زیاد است اما این تعبیر دقیق است: هزاران نفر. آن وقتی که چیزی در دست ما نبود، آنطور اینها پافشاری می‌کردند.

آقای بهبهانی نوه علامه مجلسی بزرگ، همشیره علامه محمد باقر مجلسی را داشت و دختر محمد تقی (خدا همه شان را رحمت کند). آقای بهبهانی کتابی دارد به نام **مصابیح الظلام**. برای شما عبارت را می‌خوانم: می‌فرماید: «که روز غدیر (کانوا یصلون صلاه الغدیر) شیعه مقید بود که نماز غدیر را بخواند. (حتی أن العاصه) عامه هم اقرار دارند و نقل می‌کنند. (أنهم فی بطن بغداد) شیعه‌ها در مرکز بغداد (صلوا هذه الصلاة جماعة) نه فرادا. (فی آلاف ألوف) یعنی هزاران هزار. عامه باز گزارش دادند که (أنهم شیعه)، **ضرب الكوس فی اليوم المذبور**) وقتی از فلان مسجد و محله بیرون می‌آمدند که در مرکز شهر نماز بخوانند، با طبل و دهل و سنج بودند. طبل می‌زدند، دهل می‌زدند، سنج می‌زدند که امروز روز عید است، عید ماست.»

فرض کنید که عید غدیر در شهر ما بگذرد. خب روز تعطیل است، یک خرده بیشتر می‌خواهیم. آقا تعطیل کرده‌اند که بیایی بیرون و اعلام کنی من غدیری‌ام و امروز روز عید است.

این مال هزار و صد سال قبل است. می‌گوید: «**اظهاراً للاجهار**» شیعه تعمد داشتند که چه کار کنند؟ اجهار یعنی چه؟ می‌گویند نماز مغرب را اجهار کن. یعنی چه؟ یعنی بلند. **اظهاراً للاجهار**؛ در واقع دنبال این بودند که علنی اش کنند. «و **البشاشه**» خوشحالی. این در کتاب های ما آمده است. در کتاب های خودشان هم خوشبختانه نقل شده است.

شمس الدین ذهبی یک سنی متعصب شافعی مذهب است و شاگرد **ابن تیمیه** است. سعی می‌کند که حقایق را وارونه کند. کتابی دارد به نام **العبر**، ببینید چه می‌گوید. خود ذهبی سال مرگش ۷۴۸ هجری است. در کتاب عبر می‌گوید: «**سنه اثنتین و خمسین و ثلث مائه**» سال ۳۵۲، «**فیها یوم ثامن عشر من ذی الحجه**» می‌گوید در سال ۳۵۲، ۱۸ ذی‌الحجه، «**عملت الرافضه عید الغدیر**» همان حرف مقریزی را می‌زند و می‌گوید: «رافضی‌ها آن روز را به عنوان عید اعلام کرده‌اند.» رافضه یعنی شیعه. «و **دقت الكوسات**» سنج آوردند و به همدیگر می‌کوبیدند. خوست نمی‌آید! دستت را بگذار روی گوشت، گوش نکن. امروز روز عید ماست. «**دقت الكوسات و صلوا بصحراء صلاة العید**» رفتند به صحرا و نماز عید را خواندند.

بعد از این همه نصوص، حال ببینید آقای **ابن تیمیه** علیهما یتحق چه می‌گوید. می‌گوید: «**ان اتخاذ هذا الیوم عیدا، لا استدله**» اگر غدیر را به عنوان عید قرار بدهید، ریشه و اصل ندارد. آخر تو ریشه داری؟ آخر تو اصل داری؟ «**فلم یکن فی السلف**» می‌گوید گذشتگان این کار را نمی‌کردند. «**لا من اهل البیت و لا من غیره**» نه از اهل بیت علیهم السلام کسی این روز را به عنوان عید قرار می‌داد و نه غیر اهل بیت علیهم السلام. «**من اتخذ ذلك عیدا**» ما که برایت از مسعودی نقل کردیم. تو سال مرگت ۷۲۸ است. وفات مسعودی ۳۴۶. قریب به ۴۰۰ سال اختلاف. این مسعودی که ۴۰۰ سال قبل از تو بوده، می‌گوید فرزندان علی ابن ابیطالب علیه السلام این روز را عید می‌دانستند. شیعه این روز را عید می‌دانسته. امام صادق علیه السلام، پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم این روز را عید می‌دانستند، آن وقت تو بعد از چند صد سال نفست از جای گرم برمی‌خیزد که اینها کار شیعه هاست و اصلا نبوده؟!!

موضع امام رضا علیه السلام که در آستانه ولادتشان هم هستیم، چه بوده؟ اینها باید برای ما درس و خط مشی باشد. **فیاض ابن عمر طوسی** سال ۲۵۹ نقل می‌کند: امام در سال ۲۰۳ یا ۲۰۲ شهید شدند و این شخص بعد از ۵۶ سال نقل می‌کند. وقتی هم که نقل می‌کرد، نود ساله بود. می‌گوید: خودم شاهد بودم «**شهد ابی الحسن علی الرضا فی یوم الغدیر**» روز عید غدیر دیدن امام رضا علیه السلام رفتم. «و **بحضرتہ جماع من خاصته**» در حضور حضرت، عده ای از شیعیان از خواص حضرت نشستند بودند. «و **قد احتبسهم بالافطار**» کسانی را که روزه بودند، امام نگه داشته بودند که افطار پیش امام باشند و سفره افطار با ایشان بود. «و **قد قدم الی منازلهم طعام**» روز عید بود. به اصطلاح امام، سبدهای کالا که در آنها طعام بود، آماده کرده بود که داخل آنها پر بود. **ثلاث** (پاکت یا

پول یا عیدی)، **کتوه** (لباس)، **خواتین** (انگشتر) و **النعان** (دمپایی). سبدهای کالا برای خانواده های اینانی که برای افطار مهمان حضرت بودند. «**و قد غیر من احوالهم**» و برای افرادی که برای افطار در خانه شان بودند، لباس های نو آورده بود که عوض کنند. «**و احوال حواشی**» حتی برای آن خدمه و دربان و غلامانی که آن جا بودند، هم لباس های نو خریده بودند که با اونیفرم تمیز در جلسه باشند. «**و جدت لهم آل غیر الالت التی جرسم بابتدالها**». فرض کنید دیروز با این لیوان ها پذیرایی می کردند. پیداست که این لیوان را امروز نخریده اند و شاید مال یکی، دو ماه قبل است. ولی روز عید امام چه کرده بود؟ همه لیوان ها را نو، حتی فرش ها را نو، اگر تعبیرم درست نباشد، استغفار می کنم؛ حتی دکور را هم تغییر داده بود. به چه عنوان؟ مرتبا از امروز تعریف می کرد و می فرمود: «**و یدکر فضل الیوم**» مردم نمی دانید امروز چه روزی است. امروز روزی است که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم از جانب خدا جدم را به عنوان امام و خلیفه مسلمین قرار داد.

پس این روش از قدیم بوده و از تعالیم معصومین است. یکی می گوید: «کار آل بویه است!» یکی دیگر مثل ابن تیمیه می گوید: «اصلا اصل و ریشه ندارد!» معذرت می خواهم این را می گویم؛ یکی هم مثل ماها از کنار غدیر به سادگی می گذریم و می گوییم اتفاقی نیفتاده.

کین ره که تو می روی، به ترکستان است

ترسم نرسی به کعبه ای اعرابی

او دارد ریشه را می زند و می گوید: «بدعت آل بویه است.» این همه هم ما مدارک داریم که ریشه اش اسلامی است؛ از محمد مصطفی صلوات الله علیه شروع شده و ائمه طاهر صلوات الله علیهم اجمعین پشت سر آن هستند و ما از کنارش ساده می گذریم. توقع غیر از این است؟! همین روالی که این جا از امام و از ائمه علیهم السلام دیده شد، امیدوارم نمیریم و ببینیم چگونه ایام اربعین و ایام محرم ایستگاه های صلواتی برپا می کنند. می شناسم کسانی را که سال به سال، اربعین که تمام شد، بعد از اربعین پول جمع می کند برای اربعین سال بعد. امیدوارم ببینم اینجا اصفهان قلب تپنده شیعه است.

ما ایام فاطمیه چند سال قبل این جا بودیم. می گفتند ۱۸۰۰ مجلس، نقل می کردند من که خیلی آشنا نیستم. می گفتند: «یک مجلس ۴۰۰۰۰ غذا توزیع کرد.» خدا به آنها برکت بدهد. امیدواریم همان طور که در عزا، عزای فاطمه زهرا علیها السلام، عزای حسین بن علی علیه السلام سنگ تمام می گذارید، در جشن و سرور آل محمد علیهم السلام، جریان غدیر گله به گله ایستگاه صلواتی بزنید. هرچه در اختیارتان هست، هرچه می توانید. ممکن است کسی فقط آب توزیع کند. اشکالی ندارد. موبک بزن. ایستگاه صلواتی بزن و آب توزیع کن. مشکلی نیست. ممکن است یکی شربت توزیع کند. هرچه دارید. اما بیایید. همان طور که گفتیم. **اظهارا للاجهار**. ما غدیری هستیم. نگویید تظاهر ریا است. باشد. این از همان ریاهایی است که خدا قبول دارد و باید اظهار بشود.

والسلام علیکم ورحمه الله وبرکاته